

79. Alfonso XII. S. Joan de Vilatorrada. Barcelona 14 Maig 1911

Vull dir amb això que heu escrits de la llegenda; però hi ha un altre aspecte més important.

Estimad Poeta: Bé'm recorda la bona consciència que
verem en la rambla de Catalunya, mes no pensava pas haver
conegut un poeta tal com el de "Roses, aigües", aquest llibre
esquisit ab que heu vingut a donar la literatura catalana.
La, ve, mes retine es la pensera, i el ritme de la vostra poesia
tant fina, tant intima de sentitment. Aquella "Núria" que
"té lo mirer fillant" - mes dolç que la igreja tota "luminada"
es com de poesia vera; i aquell dolçissim "Jo pe tu..." i les
"Parables d'amor", la "Font", la "Clavay" - que té l'accent de
lo inefable: "aquell di de la vera poesia que fa sentir el
límit de la paraula humana, alla hont ella s' treua, el cor
s' en va batent mes culla". Té també la vostra poesia lo
que (per mes que digue els pedants) té tot gran art: que
sent una terra: hi té tot lo Rosselló i d'altre; i col's evocant
fortament particulars pot un art tenir un sentit universal;
proque sols lo particular es viu.... Pardonemne, es la suggestió
del vostre llibre que me fa per ac tant, meua veia parlant
de "La vida del dera" tant ardent, i del protagonisme "Cura
un bon vers", de tota aquella tremolor de "Núria", i del
aquest Canigó sempre present al fons del vostre oritgi. Mes
ja es meua llibertat la que me he presa per una prouca
correspondencia en que sol, volia dir vos: salut, Poeta! i mes
Vullau encara amista com vos es ad...
Joan Maragall